

דוד לוין

איך למה בידיים ריקות

איך בידיים ריקות.
אתה שראשך וידיך טעונים ערגה והמיה, לטוף וחבוק.
איך בידיים ריקות.
ומה מהחומק אובר שאין להשיב עדין בו.

יהיה ריב? תפרץ תגרה?
מפות מתחת לחגורה? קטטה קטנה?
או שוב יאמר – "כלום לא קרה. קרה מה שלא היה
מה שלא היה קרה. זה מה שקרה".
יגהץ, או יצית מלים באש.

בגבוה ובנמוך מסתחרר הראש.
בגבוה או בנמוך דרוש כסא. נדרש ספסל.
בגבוה ובנמוך הדם לחוץ.
בגבוה ובנמוך, פסק זמן בבקשה.

השתיקה תפחה. הערב בא ואז התקלח, ענר תחתונים
סגלים ובקול מבשם – "את הקסם בבקשה. את הקסם
לרביץ. להתפלש בזמן. אותו לא את באי כח"ו" ואני
כמו צפור, את שרשי נוצותי נקיתי.

ולאחר הגל הקל ברדיו, זרמים בגופי ונרם שהגיח דרך הוילון

היה בחלומי רמז.
אבל אני את שרש הענין רציתי לדעת.

אָנִי בְּכָל וְכָל רְצִיתִי לְגַעַת.
אֶךְ הַחֲלוֹם חֹזֵר עַל דְּבָרִים יְדוּעִים
הַחֲלוֹם סֹרֵב בְּתַהוֹם לְגַעַת
הַחֲלוֹם הַעֲדִיף עַל הַגֶּדֶר לְשֹׁכֵת
לְרֹאוֹת אֶת הַכֶּלֶב נוֹשֵׁךְ לֹא נוֹכַח
הַחֲלוֹם חֹזֵר עַל דְּבָרִים מְכָרִים
הַחֲלוֹם חֹזֵר עַל קוֹצִים וּבְרָקָנִים
וְלֹא עֶזֶר שְׂדוּל וְלֹא עֶזְרוֹ תַחֲנֶנֶה וְחַנּוּפָה
לֹא עֶזְרוֹ דְּבָרִים שְׂאֵדָם אֵינּוּ עוֹשֶׂה אֶלָּא אִם כֵּן חִיּוֹ עַל בְּלִימָה.
הַחֲלוֹם סֹרֵב בְּשֵׁרֵשׁ הָעֲנָן לְגַעַת.
הַחֲלוֹם רַק אֲמַרְתִּי. אֲמַרְתִּי. אֲמַרְתִּי. אֲמַרְתִּי. אֲמַרְתִּי.
הַחֲלוֹם הַפְּנָה גַב. עֶצֶם עֵינָיו.
וְגַם אֲזוּ, רַק אֲמַרְתִּי אֲמַרְתִּי. אֲמַרְתִּי אֲמַרְתִּי.
וַיִּדְעַתִּי שְׂמֵכֵל מַה שֶּׁהָיָה חֵינּוּ,
מִכָּל מַה שֶּׁהָיָה חֵי וְחֵי
לֹא תִשָּׂאֵר אֶהְבָּה.
יִשָּׂאֵר רַק אֲמַרְתִּי. אֲמַרְתִּי. אֲמַרְתִּי אֲמַרְתִּי.

וְאֲזוּ עַל רֶקַע נְעִימָה שֶׁבְקָעָה מֵהַדִּירָה הַסְמוּכָה
רְאִיתִי אֶת יְדוֹ לְעֵבְרִי.

אֶתָּה יָכֹל שׁוֹב לְבָעֵר בִּי?
לְבָעֵר בִּי כְּמוֹ שֶׁבְעַרְתָּ
לֹא לְשׂוֹרֵף בִּי
אֶתָּה יָכֹל?
אֶתָּה יָכֹל שׁוֹב לְרַקֵּד בִּי?
לְרַקֵּד בִּי כְּמוֹ שֶׁרַקֵּדְתָּ
לֹא לְמַעַד בִּי
אֶתָּה יָכֹל? אֶתָּה יָכֹל?
אֶתָּה יָכֹל לְחַלֵּם בִּי?
לְדַעַת תְּשׁוּקָה וְתוֹם בִּי?
מְדֵי יוֹם, מְדֵי יוֹם בִּי?
לְהַקִּיץ בִּי לְפַעֵם בִּי?

מִדֵּי יוֹם בִּי?

אֶתְּהָ יִכְלֵךְ?

תִּגִּיד לִי. תִּגִּיד בִּי

אֲנִי רוֹצֵה לְשָׁמַע אֶת קוֹלְךָ

לְרֹאוֹת אֶת מַבְטְךָ, מִגַּע יִדְּךָ –

אוֹמְרִים לִי אוֹמְרִים בִּי.

אֶתְּהָ יִכְלֵךְ? אֶתְּהָ יִכְלֵךְ?

תִּגִּיד לִי, תִּגִּיד לִי.

לֹא סָחֹר סָחֹר סָחֹר תִּגִּיד לִי,

פָּנֶיךָ בְּפָנַי תִּגִּיד לִי.

עֵינֶיךָ בְּעֵינַי תִּגִּיד לִי.

תִּגִּיד לִי.

אֶתְּהָ יִכְלֵךְ? אֶתְּהָ יִכְלֵךְ?

לְהִיּוֹת לִי כָּל מָה שְׁרָצִית

כָּל מָה שְׁרָצִיתִי

אֶתְּהָ יִכְלֵךְ בִּי?

וְהִיִּיתִי בְּטוֹחָה. בְּטוֹחָה שְׂיִגִּיד –

”אֶת תְּבִיטִי בִּי מִלְּמִטָּה לְמַעְלָה

וְאֲנִי מִלְּמַעְלָה לְמִטָּה.

וְאַחַר כֵּן תְּבִיטִי בִּי מִלְּמַעְלָה לְמִטָּה

וְאֲנִי מִלְּמִטָּה לְמַעְלָה.

וְאַחַר כֵּן מֵהֲצַדִּים. צַד אַחַר צַד

וְאַחַר כֵּן נִתְנַשֵּׁק וְנִתְנַשֵּׁק וְנִתְנַשֵּׁק וְנִתְנַשֵּׁק וְנִתְנַשֵּׁק

מִלְּמַעְלָה לְמִטָּה. לְמִטָּה לְמַעְלָה וּמִצַּד לְצַד.”

וְנִעְצָם וְנִפְקַח עֵינַיִם וְאֵת בִּי וְאֲנִי בְּךָ

וְנִכּוֹנוּ לָנוּ הַרְבֵּה מְזֶה וּמְזֶה וּמִצַּד לְצַד

וּבֵין לְבֵין אֶלְחָשׁ ”בּוֹא אֶסוֹן שְׁלִי. רַחֵל פֹּה רוֹבֵצֶת. מִתְּפַלְשֶׁת

עוֹשָׂה זְמַן לְקִרְאָתְךָ, פִּזּוּ בִּי כְּרָצוֹנְךָ.”

אֲבָל לֹא. זֶה לֹא קָרָה.

לְמָה חֲשַׁבְתִּי שְׂזָה לֹא יִתְפּוּצֵץ,
שְׂאֲכַנְס לַיִם וְלֹא אֲרַטֵּב.
מִה חֲשַׁבְתִּי לְעֲצָמִי, כִּמָּה אֶפְשֶׁר לְמַרְח.
אִיךְ בְּטַחֲוֹן עֲצָמִי, אִם בְּקִשֵׁי יֵשׁ לִי אֶת עֲצָמִי.
לְמָה חֲשַׁבְתִּי שְׂאוּכַל כְּמוֹ חֲנִי הַמַּעְגָּל וּמַעְגָּל לְעַגֵּל.
לְמָה חֲשַׁבְתִּי לְעֲצָמִי שְׂאוּכַל לְחַיּוֹת עַל בְּעֶרְךָ.
וּמִה לְעֲזָאוֹל נוֹתֵן לִי אֶת הָעֵז לְחַיּוֹת עַל תְּרוּצִים
וְהַצְדָּקוֹת. לְהַגִּיד שֶׁהַכֹּל בְּסֹדֵר כְּשֶׁהַכֹּל חִפִּיף עֵיף.
כְּשֶׁהַשּׁוֹרָה הַתַּחְתּוֹנָה עֲשׂוֹן מִסְלָסֵל מִתְנַדֵּף.
וּמִה זֶה בְּכֻלָּל חָשׁוּב מִה הָעֲלִילָה.
כֹּל מִה שֶׁחָשׁוּב לְרַעַת, מִתָּה הָאֵהְבָה.
מִתָּה וְלֹא נִקְבְּרָה וְהָאוֹר חֲמֻצָמִץ כְּבָד עֲבָשׁ,
מִתְאַמֵּץ לְנַעַר כְּנַפְיוֹ.
הִי אֶתָּה שֵׁם מַעֲבָר לְפָנָה. הִי אֶתָּה שֵׁם
בְּמוֹרֵד הָרְחוּב בְּמַעֲלָה הַמְדַרְכָּה.
אֶתָּה שְׂלֹא מְזִיז לֹא רָגַל לֹא יָד.
אֶתָּה שֶׁהַכֹּל אֲצִלְךָ מִתְכּוּץ מִתְנַפֵּחַ.
אֶתָּה שֶׁהַכֹּל אֲצִלְךָ נוֹפֵל וְקָם.
לְמָה אֶתָּה בְּמוֹרֵד הָרְחוּב בְּמַעֲלָה הַמְדַרְכָּה.
לְמָה אֶתָּה מַעֲבָר לְפָנָה.
לְמָה אֶתָּה שֵׁם. לְמָה לֹא פָה
וְאֲנִי, לְמָה אֲנִי מַעֲגֵלֶת סְבִיב הַפָּנִס
וְלְמָה הָאוֹר נִס.
בּוֹא נְדַבֵּר, לֹא צָרִיךְ לֹא סְפוֹר לֹא עֲלִילָה
בּוֹא נְדַבֵּר עַל מִה שֶׁמִּתְרַחֵק מִמֶּנִּי וּמִמֶּךָ.
אֶפְשֶׁר לְדַבֵּר גַּם בְּלִי תִקְוָה.
בּוֹא נְדַבֵּר עַל כֹּל מִה שֶׁתְּרַצָּה.
נַעֲשֶׂה כֹל מִה שֶׁתִּבְקָשׁ.
נִהְיֶה פְּנִים לְרֹאֵי.
בּוֹא נַעֲגֵל סְבִיב הַפָּנִס
נַעֲגֵל בְּמוֹרֵד הָרְחוּב בְּמַעֲלָה הַמְדַרְכָּה
נְדַבֵּר וְנִנְבַח בְּפָנָה.